

Získejte věčný mír s věčnou pravdou

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 25. prosince 2006* ←

*Jakou má naději k poznání pravého Já sebedůležitý člověk s nečistou myslí?
Jedině čistý intelekt dokáže pochopit pravý princip Já. K tomu není co dodávat.*

(báseň v telugu)

Vše je obsaženo v čistotě vědomí. Zde je kytice květů. Zvenku vypadají jako jediná květina. V té kytici je však mnoho květin. Podobně se i svět jeví jako kompaktní objekt. Skládá se však z množství jedinců rozmanitých jmen a podob. Všichni tito jedinci by se měli sblížit jako květiny v kytici. Pět živlů (*pañčabhúta*) jsou ty nejdůležitější rysy světa. Svět je změtí jednotlivců. Všichni jsou jedno. Není nic takového, jako že já jsem *déva* (Bůh) a ty jsi *džíva* (jedinec). Vy a já jsme jedno. Jelikož si to neuvědomujete, vnímáte jednotu jako rozmanitost.

Vtělení lásky!

Láska je jedna. Každou lidskou bytostí proniká stejný pocit lásky. Přesto přijímá rozmanité podoby v závislosti na duševním vyladění, stavu a osudu různých lidských bytostí. Dítěti se říká kojeneček. Když vyroste, říkáme mu dívka. Později, když se vdá a odejde do domu manželových rodičů, se nazývá snachou. Stejná žena je po narození svého dítěte nazývána matkou. Během času se také stane babičkou. Není však pravda, že žena, na níž se odkazuje toliká jmény, je jen jedna?

Podobně patří jen do jedné kategorie i všechny lidské bytosti, žijící na tomto světě. Ježíš Kristus připomínal: „Všichni jsou jedno, chovej se stejně ke každému.“ Měli bychom milovat všechny. Každého bychom měli přijmout do své náruče. Taková je ve skutečnosti moje cesta. Někteří lidé však nesouhlasí. To je díky jejich nezralosti, jedná se o odraz jejich niterných postojů. Bůh přijímá rozmanité podoby v souladu s niternými postoji oddaných. Když mne například někdo nazývá *tata* (dědeček), jeví se mu tak. Někteří lidé mne

nazývají otcem, a já se jim zjevují jako otec. Avšak jiní mne oslovují „Svámí“ a já vůči nim budu jako Svámí. Ať lidská bytost rozjímá o Bohu pod jakýmkoli jménem a podobou, On se jí pod stejným jménem a podobou objevuje.

V tomto věku *kali* se i dobré jeví jako špatné. Stejný jedinec někoho miluje a jiného nenávidí. S jedním pěstuje nepřátelství a se druhým přátelství. Tento druh přátelství či nepřátelství není něco, co by získal zvenku. Takové pocity pocházejí z jeho srdce. Když budete někoho považovat za svého nepřítele, stane se jím. Když budete někoho naopak považovat za svého přítele, přítelem se stane. Představte si, že se setkáte s dívkou, říkáte jí spolužačka. Po čase, až se s ní oženíte, ji nazvete svou ženou. Vaše dnešní žena a dívka ze školy před nějakou dobou je jedna a tatáž. Není tomu tak?

Tak si člověk rozvíjí množství vztahů na základě jmen a tvarů. Ve skutečnosti je to mysl, která je zodpovědná za tolik změn ve světě. Člověk jako takový je bez chyb. Je to láska, co prostupuje všemi lidskými bytostmi. Je pravda, že někdy projevují lidské bytosti vlastnosti, jako je hněv, nenávisť, žárlivost, okázalost a podobně. Bůh však jimi ovlivněn není.

Bůh je mimo *guny* (vlastnosti), zatímco lidské bytosti *guny* mají. *Guny* mohou být pozitivní a negativní. Dobro a zlo je jen v lidské bytosti, nikoli v Bohu. Často se setkáme s lidmi, kteří jsou někdy povahou zlostní, nebo jindy projevují silný pocit lásky. Ve věku *kali* se setkáváme s mnoha lidmi s tak protikladným chováním. Když jste svědky takových změn, myslíte si, že je přináší Bůh. Nikoli. Bůh je jen svědkem. On za ty změny není odpovědný. On je jako mléko, které když přidáte do odvaru, stane se z něj káva. Stejně mléko se také může stát sladkým pudinkem. Všechny změny, které se v lidských bytostech dějí, jsou jen kvůli *gunám*. Člověk jménem Pavel choval zpočátku vůči Ježíši nepřátelství. Později se stal ze stejné osoby horlivý oddaný. Vlastnosti lidské bytosti přinášejí mnoho změn.

Tento oddaný z Afriky je mi například oddán už od svého dětství. Intenzívně mě miloval již od počátku. Poradil jsem mu, že je ještě mladý a měl by se vrátit do své země, aby si tam našel povolání. Sklonil se před Svámího přáním a vrátil se do své rodné země. V jeho oddanosti však nenastala žádná změna. Stále se ke mně modlí slovy: „Bábo, Bábo!“

Před lety, když jsem se vydal na cestu do východní Afriky, přišlo na můj *daršan* mnoho Afričanů. Každý z nich prosil: „Svámí, pobuď tu s námi nějakou dobu.“ S nimi bylo několik set dětí. Všechny na mně visely pohledem. Víte, že tehdy byl prezidentem Ugandy pan Idi Amin. Byl to vojenský důstojník. Tehdy byl mladý a velmi energický, vysoký a statný. Měl mnoho žen. Ke Svámímu

byl velice laskavý. Ráno i večer míval Svámího *daršan*. Byl jsem jak panáček vedle obra. Pohled na mne vedle něj bylo jako vidět srnce vedle velblouda. Lidé byli jeho láskou a oddaností ke Svámímu překvapeni. Byl vzdělaný a byl prezidentem své země – Ugandy. Byl proslulý přísnou povahou. A tento člověk ronil slzy, když jsem se vydal na zpáteční cestu. Oznamil mi: „Svámí, od narození jsem nikdy neplakal. Dnes jsem velmi smutný a mám pocit oddělení, neboť nás Svámí opouští.“ Skryl obličej do kapesníku, aby si ostatní nepovšimli jeho citů. Měl velmi silné ruce. Pevně v nich držel mé a vyjadřoval poděkování za moji návštěvu. Také se přede mnou poklonil. Svíral mi nohy tak, že mi později činilo potíže vyjít po schodech do letadla. Před odletem na mne naléhal: „Svámí, brzy určitě přijedu na Tvůj *daršan*. Pokud ne, navštív naši zemi znovu, prosím. Nedokážu snášet oddělení od Tebe.“ Situace v Ugandě však byla tehdy taková, že zemi opustit nemohl.

Během mého pobytu naplánoval, že mne pozve do svého domu na večeři. Proto přijel osobně do domu doktora Patéla, aby domluvil, co je třeba zařídit. Shromáždil veškeré informace, jak večeři uspořádat, co by se mělo podávat, koho pozvat a tak dále. Objednal zcela nové nádobí na vaření i nové poháry pro hosty. Když jsem nakonec do jeho paláce přijel, stály všechny jeho ženy v řadě po obou stranách a s úctou mne vítaly. Představil mi jednu po druhé.

Bydlel jsem v Kampale, hlavním městě Ugandy. Poslední den byla Gurupúrnimá, významný svátek pro Sáí oddané. Předtím jsem slíbil, že se v ten den vrátím do Bombaje. Afričané mi to ale nedovolili. Padli mi k nohám a prosili se slzami v očích: „Bhagaváne, buď v tento svatý den s námi.“ V reakci na jejich prosby jsem zůstal na Gurupúrnimá s nimi. Přáli si, aby se mohli se mnou vyfotografovat. Odpověděl jsem jim, ať se tiše modlí v srdci, aby bylo jejich přání naplněno. Ke své radosti našel každý z nich fotografii, kde Svámí stojí vedle něj. Oddanost Afričanů byla nepopsatelná. I dnes se cítím velmi šťastný, když pomyslím na jejich oddanost.

Následující země, kterou jsem navštívil, byla Tanzanie. I tam se cítil velmi šťastný každý, kdo přišel na můj *daršan*. Ženy i muži přicházeli ve velkých davech ve svých tradičních oděvech, aby mne pozdravili. Když mne uviděli, tančili v extázi. Než se v den odletu vzneslo letadlo, stáli všichni u letadla a prosili: „Svámí, neměl bys odtud odjíždět. Musíš zůstat zde.“ Jak bych mohl vyhovět jejich prosbě? Musel jsem odletět. Piloti a letištní personál jim domlouvali: „Nemůžete Svámího letadlu takto překážet. To není v pořádku.“ Pak tedy odešli. Pozoroval jsem vše oknem letadla. Když se konečně letadlo rozjelo, mnozí z nich klesli k zemi sklíčení žalem. Tento obrázek jsem nesl v mysli až do Bombaje.

Na té cestě jsem navštívil tři země: Keňu, Ugandu a Tanzanii. Všechny tři země spolu sousedí. Na zpáteční cestě bylo letadlo plné až po okraj dárky od afrických oddaných. Co však všechny ty dary jsou? Přinesli všechny možné věci, jako jídelní soupravy a čajové soupravy zdobené zlatem. Stále je mám. Používáme je, když hostíme vysoké úředníky, jako je předseda vlády nebo ministři. Svámího miluje mnoho oddaných z cizích zemí. Jejich láska ke Svámímu nemá srovnání. Oddané z východní Afriky moje návštěva jejich zemí velice potěšila.

Pak jsem se rozhodl, že již žádné další návštěvy ciziny nepodniknu. Od té doby jsem nikdy žádnou cizí zemi nenavštívil. Pro mou návštěvu východní Afriky však existoval důvod. Doktor Patél se ke mně modlil z celého srdce, abych Afriku navštívil. Prosil: „Svámí, tvoje návštěva není výhradně pro nás. V těchto končinách žije mnoho divoké zvěře. Prokaž laskavě dobrodiní svého *daršanu* těmto zvířatům a požehnej i jim.“ Když jsem tam přiletěl, objednal několik malých letadel na naši cestu za divokými obyvateli země. Dohlédl, aby se do každého letadla posadili jen dva lidé a měli kolem sebe dostatek prostoru.

Z těchto letadélek jsme viděli mnohá místa v krajině, překypující krásou. Viktoriino jezero se rozkládá na nesmírné ploše. Přelet jezera v těch letadlech nám trval hodinu a půl. Plave v něm mnoho obrovských krokodýlů. Pláží se tam jeden přes druhého. Pak jsme se po jezeře projížděli lodí. Krokodýli nás sledovali s vyceněnými zuby. Házeli jsme jim jablka. K našemu překvapení jablka nesežrali až do konce naší cesty lodí. Drželi je v tlamách a upřeně nás pozorovali. V jezeře plavalo také mnoho hrochů. Některé hrošice kojily mláďata. Byl to kouzelný pohled na divoká zvířata v jejich přirozeném prostředí.

Krásná krajina byla pastvou pro oči. I zvířata mají přání, jako lidské bytosti. Jejich láska k nám však neměla srovnání. Když jsme dosáhli břehu jezera, spatřili jsme velká stáda slonů. Afričtí sloni mají uši jak ventilátor. Závan větru, který svými ušima způsobí, stačí, aby porazil člověka. Projížděl jsem mezi nimi autem. Když mne spatřili, sedícího v autě, pozvedli uctivě choboty a poklonili se mi. Ušlechtilé vlastnosti těchto divokých zvířat nemívají ani lidské bytosti. Není v nich ani stopa nenávisti! Všechny žijí v těch pralesích šťastně pospolu. Normálně se slon bojí lva. Tam však žijí lvi i sloni pohromadě.

Vyjeli jsme na malý kopec, kde bylo asi deset lvů. Sloni se mezi nimi procházeli bez nejmenšího strachu. Přijeli jsme blízko k nim a fotografovali je. Lidské bytosti tu a tam projevují strach, ale žádné z těchto divokých zvířat se nás nebálo. Několik lvů tam odpočívalo. Náš džíp jim přejel ocas, ale je to nerozrušilo. Naopak, stočili ocas k tlamě a políbili jej. Jejich láska a náklonnost mne opravdu dojala. Nechtěl jsem z toho místa odjet. Tak intenzivní pocit lásky se dnes nenachází ani mezi lidmi. Lidé jeden druhého nenávidí. Nenávidí se

dokonce i matka s dítětem. Nenávidí se manžel s manželkou. V těch divokých zvířatech však nenajdeme ani stopu nenávisti. Mohu dosvědčit bezpříkladnou a intenzivní lásku a vyrovnanost v těchto divokých zvířatech.

Přišel čas, abychom to krásné místo a lidi opustili. Bolest z odloučení, která trápila lidi v těch zemích, zvláště oddané, je nepopsatelná. I já sám jsem cítil smutek, že ty milující oddané opouštím.

Naše letadlo přiletělo do Bombaje velmi pozdě. Na náš přílet tam čekal Šrí K. M. Munší. Víte, kdo to byl Munší? Byl to ředitel Bháratja Vidjá Bhavan. Trpěl paralýzou pravé strany těla a úst. Ve chvíli, kdy dostal můj *daršan* po přistání letadla, mohl zvednout ruku. V nekonečné radosti vykřikl: „Bhagaván Šrí Satja Sái Bábádží kí džaj!“ Lidé kolem byli překvapeni, že Munší může zvednout ruku a mluvit. Munší mne vzal z letiště přímo do Bháratja Vidjá Bhavan. Konala se tam světová konference Satja Sái organizace. Sešlo se tam velké množství oddaných i veřejnosti. Munší promluvil k celému shromáždění bez nějakých obtíží. Prohlásil: „Neviditelný Pán stojí přímo před námi a dnes k nám promluví.“ Měl drobnou prosbu – abych zůstal tři dny v jeho domě. Vyhověl jsem mu a tři dny u něj zůstal. Ty tři dny mu uplynuly jako tři vteřiny. Byl velice šťastný.

Po návratu z cesty do východní Afriky jsem se pokoušel lidem vysvětlit, jak intenzivní lásku a oddanost mají Afričané a divoká zvířata, která tam žijí. Mohou-li rozvinout tak intenzivní lásku zvířata, proč to nedokážou lidské bytosti? Zvířata nemají *pradžňánu* (božskou moudrost), *vidžňánu* (rozlišování) a *sudžňánu* (vyšší úroveň vědomí). Avšak lidské bytosti, které jsou těmito ušlechtilými vlastnostmi obdařeny a přečtou mnoho knih, nemají ani ždíbec lásky. Od této chvíle si přeji, ó lidské bytosti, abyste všichni žili ve vzájemné lásce. Všechny milujte, služte všem! Toto je moje výzva k vám. Bude-li tu jen láska, můžete dosáhnout čehokoli. Láska je vše. Láska je život, život je láska.

Život je spojen s láskou, nikoli s nenávistí. Kam se dnes podíváte, tam je nenávist, nenávist, nenávist! To není dobré znamení. Není správné, aby se někdo držel zvířecích vlastností a do větru odhodil lidské, když se narodil jako lidská bytost. Někdy pak zvířata vypadají lépe než lidské bytosti. Zvířata vypadají, že mají lidské vlastnosti. Dnes se zvířata proměňují v lidi a lidé degenerují ve zvířata. Není to v pořádku. Lidské bytosti by měly vést život lidských bytostí. Měly by posilovat své lidské vlastnosti.

Muž, který hovořil před chvílí, je Afričan. Zabývá se šířením lidských hodnot. Svět je plný takových lidí. Lidé, prosycení lidskými hodnotami, jsou však velmi vzácní. Někteří dokonce ani neví, jak se zdvořile vyjadřovat. I když se s láskou

zeptáte: „Pane, odkud jste?“ dají vám úsečnou odpověď: „Odněkud.“ Cokoli říkají je nezdvořilé a hrubé. To není v pořádku. Lidská bytost by měla mluvit jemně a příjemně. Slova musí být prosycena láskou. Jen tak budete prožívat mír. Když je vaše chování a mluva špatná, jak můžete očekávat, že vašemu srdci bude vládnout mír? Mír není ve vnějším světě. Je přímo ve vašem srdci. Venku jsou jen kousky, nikoli mír (slovní hříčka: *pieces* × *peace*).

Říkáte: „Já chci mír.“ Nechtě je vaše chování dobré a zdvořilé. Pak z vás bude proudit mír. Odkud berete pravdu? Můžete získat pravdu z knih, které čtete? Ne. Pravda je přímo ve vás. Pravda, správné jednání, mír, láska a nenásilí jsou vlastnosti, lidské bytosti vrozené. Láska je pravou formou Boha. Boží lásku můžeme prožívat jen s láskou ze sebe sama. Láska a mír jsou těmi nejzákladnějšími vlastnostmi lidské bytosti. Milionář si může postavit mnoho sídel, koupit hodně aut a mít mnoho hmotného majetku. Ale ať se setkáte s kýmkoli, všichni říkají, že nemají mír. Jaký má smysl všechno bohatství a vymoženosti, jestliže není v nitru mír?

V dnešní době je po celé zemi velký rozmach obchodu s realitami. Kolik půdy potřebuje lidská bytost? Jen šest stop, nic víc.

Byl jednou jeden bohatý statkář, který hledal nějaké pozemky. Chtěl koupit další kus půdy. Jeden člověk se o tom dozvěděl, přišel za ním a poradil mu: „Pane, jedte do Himálaje, tam je mnoho půdy a zdarma.“ Muž odjel do Himálaje a navštívil krále té oblasti. Král mu řekl: „Slibuji ti, že ti dám veškerou půdu, co obejdeš od úsvitu do soumraku.“ Statkář byl velice šťastný. Následující ráno se vydal s nadšením na výpravu. Chamtivě se rozběhl s vyhlídkou, že získá více půdy. Obíhal tak neustále od rána do večera. Přišel soumrak. Muž byl velmi unavený a zesláblý. Přesto se své chamtivosti nevzdal. Když byl jen šest stop před cílem, ztratil vědomí a upadl na zem. Přišel tam král, uviděl ho a poznamenal: „Běda, to, co ten muž nyní potřebuje, je jen šest stop půdy!“ Každá lidská bytost potřebuje ve skutečnosti jen právě tolik země.

Král Alexandr dobyl mnoho zemí a nakonec vkročil do Bháratu. Když překračoval řeku, měl zástavu srdce. Lékaři, co ho vyšetřovali, mu potvrdili, že se blíží jeho konec a žádné léky mu nebudou k užitku. Král zanařikal: „Jsem králem tak rozlehlé říše. Nabyl jsem mnoho zlata. Mám s sebou obrovskou armádu. Není tu nikdo, kdo by mne mohl zachránit ze spárů smrti?“ Zavolal okamžitě své ministry a oznámil jim: „Ó, ministři! Po smrti odvezte mé mrtvé tělo do mé rodné země. Zabalte je do bílé látky, zvedněte mi ruce a neste mne v průvodu všemi ulicemi.“ Podle králova přání bylo jeho mrtvé tělo nesené v průvodu každou ulicí.

Lidé byli tímto podivným činem udiveni a ptali se: „Proč nosíte královo mrtvé tělo v průvodu se vztyčenýma rukama?“ Ministři odpovídali: „Alexandr Veliký, který vládl velkým bohatstvím, opustil svět s prázdnýma rukama. Tuto skutečnost dáváme lidem podle králova posledního přání na vědomí a proto je jeho mrtvé tělo nesené v průvodu.“ Nejen Alexandr Veliký, ale každá lidská bytost musí nakonec opustit tento svět s prázdnýma rukama. Člověk může získat obrovské království, může mít za sebou velikou armádu, může mít mnoho přátel a příbuzných, ale na jeho poslední cestě ho nikdo nedoprovodí.

Dříve tuto pravdu šířili mnozí králové a vznešené duše a vybízeli lidi, aby se vzdali připoutanosti k tělu. Vy však naneštěstí příběhy o takových ušlechtilých lidech nečtete. To, co se učíte, není „historie“, ale „hysterie“. Nikdo historii nečte. Co je to v pravém smyslu historie? Historie (*history*) je Jeho příběh (*His story*)! Dnešní člověk usiluje o vysoké vzdělání. Učí se vědě a technice. Dnešní „technika“ je však jen „trik“. To, co čtete, vám nezůstane v mozku. Dlouho přetrvá jen to, co uplatňujete v praxi. Stačí, jestliže provádíte alespoň jednu věc z toho, co jste četli. To vám v každém ohledu pomůže.

Vtělení lásky! Milí studenti!

Můžete usilovat o jakýkoli typ vzdělání, ale nezapomínejte na lidské hodnoty. Pravda, správné jednání, mír, láska a nenásilí je pět lidských hodnot, které má rozvíjet každá lidská bytost. Poznávejte těchto pět lidských hodnot a uvádějte je do života. Pak budete žít hladce. Toto jsem vám chtěl dnes sdělit jako důležité poselství. Pravda je věčná. Vaše jméno zůstane navždy v historických pramenech jen tehdy, když se budete držet věčné pravdy. Věčná pravda vám přinese věčný mír. Jestliže podlehnete špatným vlastnostem, jako je hněv, žárlivost, závist a povýšenost, bude celý váš život ubohý, neklidný a nejistý.

U příležitosti Vánoc, v Prašánti Nilajam dne 25. prosince 2006